

nogle områder sætte ind, så man smadrer noget, og man kan navnlig smadre det samlede billede af økonomien – en økonomi i udvikling til gunst også for velfærden i Danmark.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Nu forventer jeg selvfølgelig et svar, når jeg stiller et spørgsmål, og fru Pia Gjellerup kan ikke løbe fra de mange pressemeddelelser, som Socialdemokratiets Nyheds Tjeneste udsendte under valgkampen, hvor man i en ganske grov retorik advarede om, at hvis dette VKZ-flertal skulle blive en realitet, ville man smadre det danske velfærdssamfund. Det ville blive den sorte trekant, og hvad der ellers blev brugt af kulørt retorik af Socialdemokratiets Nyheds Tjeneste. Det var det, man brugte som argument til at skræmme den danske vælgerbefolkning med, så den endelig ikke stemte på disse tre partier.

Nu beder jeg så fru Pia Gjellerup om i dag at konkretisere, hvori det består, at man smadrer velfærdsstaten, hvis man f.eks. reducerer de offentlige budgetter med i størrelsesordenen 2, maksimalt 3 pct. Hvis vi tager de offentlige budgetter, er det 10 mia. kr., det er 1,5 pct. eller sådan noget af de samlede 600 mia. kr., som den offentlige sektor bruger. Så hvori består det, at man smadrer det danske velfærdssamfund, fordi man sparer 2 pct.?

Jeg skal blot for at holde tingene sådan nogenlunde i perspektiv fortælle fru Pia Gjellerup, at det, det drejer sig om, bare er at have en finanslov, som den var i f.eks. 1986 eller 1987, og det er jo ikke i stenalderen. Jeg sagde 1986 eller 1987, og dengang var det rent faktisk muligt at have en finanslov, som var de dér 10-12 mia. kr. mindre end den, vi har i dag.

Så når man bruger en hel valgkamp til at fortælle vælgerbefolkningen, at VKZ vil smadre velfærdsstaten og velfærdssamfundet, må vi i dag have at vide, hvordan det er tilfældet. Hvordan det hænger sammen med, at der de facto kun er tale om en reduktion i størrelsesordenen et par procent? De sidste 98 pct. er vel også værd at tage med. I valgkampen fik man fra Socialdemokratiet det indtryk, at det var de 98 pct., der ville blive fjernet, og at det kun var de 2 pct., der var tilbage.

(Kort bemærkning).

Bjørn Elmquist (RV):

Der er et godt ordsprog, der siger, at man ikke skal lade være med at blande sig i et spændende slagsmål, hvis man har chancen for det.

Jeg er sikker på, at fru Pia Gjellerup nok er i stand til selv at svare for sig, men da vi også har været ude i den diskussion i valgkampen, som hr. Kim Behnke henviser til, vil jeg advare mod talmagi.

Nu siger hr. Kim Behnke ganske vist, at det kun var 2-3 pct. af den samlede udgiftsramme, der blev talt om. Jo tak, men den samlede udgiftsramme består af mange forskellige poster, og hvis det, der er 2-3 pct. af den samlede ramme, retter sig mere specifikt mod nogle af posterne, kan de 2-3 pct. komme til at udgøre meget mere.

Lad mig sige, at hvis vi tager Socialministeriets 98 mia. kr. ud af en samlet udgiftsramme på 385 mia. kr., så er 2 pct. en meget stor del, hvis man tager det ud af de 98 mia. kr. alene. Jeg siger ikke, at det var det, Fremskridtspartiet f.eks. ville, men jeg advarer mod talmagi. Det kunne blive ganske store beløb.

Det er jo heller ikke penge alt det, vi taler om. Vi så et forløb i går, som nok i anden sammenhæng kommer op i folketingsdiskussionen. I morgen, kunne jeg forestille mig, ser vi, hvad der kommer ud af et VKZ-samarbejde – jeg tænker på bosnierlovene. Så kommer vi lige pludselig op mod realiteter, som godt kan antage skræmmende dimensioner, tror jeg, for ganske store dele af befolkningen.

(Kort bemærkning).

Pia Gjellerup (S):

Jeg kan forstå, at der er dele af valgkampen, der har gjort et uudsletteligt indtryk på hr. Kim Behnke. Han refererer til Socialdemokratiets Nyheds Tjeneste, der skulle have sprøjtet den ene pressemeddelelse efter den anden ud om smadring af velfærdssamfundet. Pressemeddelelser fra Socialdemokratiets Nyheds Tjeneste refererer normalt en person, og de har ikke refereret mig i forbindelse med at smadre velfærdssamfundet; det kan jeg svare for.

Men det centrale i det er, at det at bremse meget på en udvikling kan være ganske alvorligt. Her synes jeg, det er interessant, at de årstal, som hr. Kim Behnke netop vælger at henvise til, er 1986 og 1987. Hvad skete der dér? Man bremsede meget voldsomt op på samfundsökonomien. Og hvad har vi oplevet siden, indtil det år, vi er i nu? Vi har oplevet nedgang og nedgang og nedgang og nedgang.

Det skulle illustrere, at det ikke er sundt at bremse kraftigt op. Vi har lagt an til at finde muligheder for at få en yderligere opstramning